

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a JUDr. Milana Podhrázkého, ve věci žalobce **K. b. Ř.**, IČ: x, se sídlem x, proti žalovanému **Odvolací finanční ředitelství** se sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno, o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2012, č. j. 3743/12-1200-204485, ze dne 28. 12. 2012, č. j. 8000/12-1200-204485 a ze dne 18. 6. 2014, č. j. 15724/14/5000-14203-701996,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2012, č. j. 3743/12-1200-204485, ze dne 28. 12. 2012, č. j. 8000/12-1200-204485 a ze dne 18. 6. 2014, č. j. 15724/14/5000-14203-701996, **se zrušují** a věci se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 9 000,-Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se třemi samostatnými žalobami domáhal zrušení výše specifikovaných rozhodnutí žalovaného. Uvedl, že je komoditní burzou založenou podle zákona č. 229/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a je poplatníkem daně z příjmů právnických osob. Finanční úřad v Říčanech mu svým rozhodnutím ze dne 16. 1. 2012, čj. 209394/11/059912204308 – platebním výměrem na daňovou ztrátu z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010 - vyměřil daňovou ztrátu ve výši 827 473,-Kč, která odpovídá daňové povinnosti, pokud by K. b. Ř. (dále jen b.) byla subjektem založeným za účelem podnikání. Proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, o kterém žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 6. 9. 2012, č. j. 3743/12-1200-204485 tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí Finančního úřadu v Říčanech potvrdil. Finanční úřad v Říčanech mu svým dalším platebním výměrem na

daňovou ztrátu z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 vyměřil daňovou ztrátu 451 645,-Kč, proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal a žalovaný jeho odvolání opět zamítl a platební výměr Finančního úřadu v Říčanech potvrdil. Dne 18. 11. 2013 mu vydal Finanční úřad pro Středočeský kraj další platební výměr a to na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012, pod č. j. 3804891/13/2122-24802-204308, kterým mu vyměřil daň z příjmů právnických osob ve výši 117 610,-Kč. I proti tomuto výměru se žalobce odvolal a žalovaný jeho odvolání opět zamítl a rozhodnutí finančního úřadu potvrdil.

Ve všech žalobách žalobce shodně uvedl, že předmětem sporu je skutečnost, zda je či není subjektem založeným/zřízeným za účelem podnikání ve smyslu ustanovení § 18 odst. 3 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (ZDP), zda měl být daňovými orgány posuzován jako subjekt, který nebyl založen za účelem podnikání/ a v návaznosti na to, zda může např. využít odečet ve smyslu ustanovení § 20 odst. 7 ZDP (snížení základu daně), což by se promítlo do výše jeho daňové povinnosti/.

Žalobce v žalobách uvedl, že v současné době vede se žalovaným spor i u Městského soudu v Praze a podstata tohoto sporu je totožná s tím, proč napadá těmito žalobami další rozhodnutí žalovaného.

Podle názoru žalobce jsou napadená rozhodnutí žalovaného nezákonná a řízení, která jejich vydání předcházela, mohla být zatížena vadami. Závěr žalovaného, že b. je společností ve smyslu obchodního zákoníku považuje za nesmyslný. Tento výklad nepochybně vychází z ustanovení § 40 odst. 1 zákona o k. b., který subsidiárně, tedy nestanoví-li zákon či statut jinak, vztahuje aplikaci ustanovení obchodního zákoníku na k. b. a to pouze na její vnitřní právní poměry (a ještě s určitými výjimkami). Pod pojem vnitřní právní poměry nelze zahrnout účel, za jakým byla k. b. zřízena - ten stanoví zákon o k. b. jasně - tj. organizování b. obchodů. Na rozdíl od toho obchodní zákoník stanoví, že obchodní společnost je právnická osoba založená za účelem podnikání nestanoví - li právo EU nebo zákon jinak. Obchodní společnosti jsou pak taxativně vyjmenovány v ustanovení § 56 odst. 1 obchodního zákoníku. Žalobce trvá na tom, že není obchodní společností. To, že se určité části obchodního zákoníku vztahují na vnitřní poměry k. b., neznamená, že je k. b. obchodní společností.

K tvrzení žalovaného v rozhodnutích, že ustanovení § 18 odst. 8 obsahuje výčet poplatníků, kteří nejsou založeni nebo zřízeni za účelem podnikání a k. b. v tomto ustanovení zákona výslovně uvedena není, je zde však uvedeno, že tímto typem poplatníků jsou i subjekty, o nichž tak stanoví zvláštní zákon a v tomto zvláštním zákoně, zákoně o k. b., není výslovně uvedeno, ani z něj nelze dovodit, že činnost komoditní burzy není prováděna za účelem dosažení zisku, resp., že hlavním předmětem její činnosti není podnikání, resp., že nebyla založena a zřízena za účelem podnikání, žalobce uvedl, že ustanovení § 18 odst. 8 ZDP je ale výčtem demonstrativním. Žalobce je názoru, že rozhodující je skutečnost, zda určitý poplatník je či není zřízen za účelem podnikání, což je třeba vždy individuálně posuzovat. Podle žalobce je skutečnost, že burza nebyla zřízena za účelem podnikání naprosto zřejmá z ustanovení § 1 odst. 1 zákona o k. b.. B. je podle zákona zřízena k organizování b. obchodů a nikoli k podnikání jako je tomu u obchodních společností, kdy je jejich podnikatelský účel vyjádřen přímo v zákoně. B. se však těchto b. obchodů neúčastní, osoby oprávněné k b. obchodům stanoví zákon o k. b. taxativně v ustanovení § 21. Činnost k. b. je založena na těchto zásadách: členský princip, příspěvkový princip členů, případný zisk je účelově vázán a nelze jej za doby trvání burzy rozdělit mezi zakladatele a členy. Ke konstatování žalovaného, že ze statutu burzy nelze dovodit, že její činnost je nezisková,

žalobce uvedl, že to, že není zřízen za účelem podnikání, ve statutu explicitně nevyjadřoval, protože pouze rozvedl ustanovení zákona a nepodnikatelský účel burzy jasně ze zákona vyplývá. Z ustanovení § 1 odst. 3 zákona o komoditních burzách vyplývá, že se ziskem se v zásadě nepočítá, ale dosažení zisku není pochopitelně vyloučeno. I tento případný zisk je ale u komoditní burzy účelově vázán. Argument žalovaného, že „kumulování zisku a jeho výplata v případě zániku burzy není dotčeným ustanovením vyloučena“, je naprosto absurdní. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že ze zákona o k. b. ani ze statutu burzy nevyplývá, že nebyla založena za účelem dosažení zisku, resp. za účelem podnikání a je proto nutné b. považovat za poplatníka založeného za účelem podnikání. S tímto názorem žalobce nesouhlasí, neboť ze zákona o k. b. jasně vyplývá, že k. b. nebyla založena za účelem dosahování zisku, resp. za účelem podnikání.

Žalovaný v napadených rozhodnutích také uvedl, že na jeho závěru nemůže nic měnit ani předložený výpis burzy z obchodního rejstříku, neboť z údajů v něm obsažených nelze dovodit, že prokazují neziskovou povahu burzy. Má za to, že pokud je b. zapsána v obchodním rejstříku, je ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 písm. a) obchodního zákoníku podnikatelem. Odkaz na důvodovou zprávu k zákonu o k. b. považuje žalovaný za nedůvodný, neboť důvodová zpráva není obecně závazným předpisem, kterým je zákon o komoditních burzách. K tomu žalobce uvedl, že ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 písm. a) obchodního zákoníku je podnikatelem, neboť obchodní zákoník prohlašuje za podnikatele každý subjekt zapsaný v obchodním rejstříku, kam se burza zapisuje, bez ohledu na to, zda podniká či nikoli. Nic to ale nevypovídá o tom, zda je burza z hlediska daňových předpisů poplatníkem, jenž byl založen za účelem dosažení zisku. Žalovaný měl zjišťovat, zda žalobce splňuje znaky stanovené obchodním zákoníkem pro podnikání podle ustanovení § 2 odst. 1 obchodního zákoníku, který definuje podnikání jako činnost, která musí naplnit všechny pojmové znaky tam vypočtené, přičemž výčet je kumulativní. Žalobce jasně prokázal, že nebyl založen za účelem podnikání, neboť to vyplývá ze zákonné konstrukce a pojetí komoditní burzy ve formě zvláštní právnické osoby podle zákona o komoditních burzách.

Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že charakter činnosti burzy je obdobný činnosti burzy cenných papírů. Ve smyslu ustanovení § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 256/2004 Sb., o podnikání na kapitálovém trhu, ve znění pozdějších předpisů, se u organizátora regulovaného trhu za další podnikatelskou činnost považuje poskytování služeb souvisejících s trhem komodit v činnosti k. b.. Proto je podle názoru odvolacího orgánu nutno pohlížet i na b. jako na osobu provozující podnikání. Žalobce k tomuto tvrzení žalovaného uvedl, že tato argumentace je zcela vytržená z kontextu, neboť podle citovaného zákona může být organizátorem regulovaného trhu jen akciová společnost nebo společnost s ručením omezeným, u kterých je již jen z hlediska jejich právní formy jasně dán jejich podnikatelský účel podle obchodního zákoníku. Zákon o podnikání na kapitálovém trhu prohlašuje určité činnosti prováděné určitými subjekty za podnikání, nic více, nic méně a má to smysl jen ve vztahu k těmto subjektům a pro účely tohoto zákona. Žalovaný tak v tomto případě naprosto účelově vytrhl z kontextu část určitého zákona a za použití analogie ji zneužil k výkladu v neprospěch žalobce, což je naprosto nepřipustné. Žalobce namítl, že napadená rozhodnutí nebyla žalovaným přezkoumána v požadovaném rozsahu a žalovaný se nevypořádal se všemi argumenty, které žalobce uvedl. V žádném případě nelze mluvit o objektivním posouzení věci, žalovaný se soustavně dopouští v této věci nesprávného právního posouzení.

Žalobce trval na tom, že K. b. Ř. je právnickou osobou sui generis zřízenou podle zákona o k. b. k organizování b. obchodů se zbožím a v žádném případě ji nelze považovat za

obchodní společnost ve smyslu obchodního zákoníku, neboť výčet obchodních společností v ustanovení § 56 odst. 1 obchodního zákona je taxativní, tedy uzavřený a nelze jej výkladem jakkoliv rozšiřovat. Toto samozřejmě neplatí pro k. b., která může být na základě zákona č. 230/2008 Sb., který novelizoval zákon o k. b., založena i jako akciová společnost podle této novely. K. b. Ř. ale nebyla založena jako akciová společnost podle uvedené novely, ale jako zvláštní právnická osoba podle původního znění zákona o komoditních burzách. Činnost komoditní burzy ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 zákona o komoditních burzách, to je ve formě zvláštní právnické osoby, která je korporací (tzn., že je založena na členském principu) je zásadně nezisková a případný zisk z činnosti burzy nemůže být za jejího trvání rozdělen mezi zakladatele ani jiné členy a může být použit jen k zajištění dalšího rozvoje burzy. Sama burza se burzovních obchodů neúčastní, ani je nezprostředkovává, jak se zřejmě, mylně, domnívá jak Finanční ředitelství v Praze, tak i Finanční úřad Říčany. Jejím cílem není dosažení zisku, ale zajištění organizování burzovních obchodů se zbožím podle zákona o komoditních burzách. Komoditní burzu zakládají její členové k zajištění organizace burzovních obchodů, které jim mají zisk přinést, nikoli však ze samotné účasti na burze, kde je naopak stanovena povinnost člena podílet se na materiálním zabezpečení jejího provozu. V souvislosti s tím je pak samozřejmě logický i postup žalobce podle ustanovení § 18 odst. 3 zákona o daních z příjmů. Správním orgánům žalobce předložil všechny tyto dokumenty, ale správní orgány se s nimi v daňovém řízení nevypořádaly, což žalobce považuje za nezákonné.

K podpoře svých tvrzení žalobce poukázal i na fakt, že v rámci daňové povinnosti za rok 2008 byla jeho činnost finančním úřadem posuzována jako nezisková. Teprve až v souvislosti s daňovým přiznáním za rok 2009 začal s daňovými úřady spor o jeho neziskovou povahu, kterou jasně potvrzuje, a právně staví najisto, i rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 3 Af 40/2011. Závěrem pak žalobce odkázal na důvodovou zprávu k zákonu o komoditních burzách a memorandum AK Kocián, Šolc, Balašík zabývající se mj. i právní povahou K. b. Ř., které jsou součástí spisu vedeného v souvislosti s řízením o odvolání. S ohledem na to, co uvedl, žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že nezákonnost napadeného rozhodnutí odvolacího orgánu a správce daně prvního stupně tvrzenou žalobcem, odmítá. Především odkázal na odůvodnění odvolacího rozhodnutí, neboť odvolací a žalobní důvody jsou v podstatě shodné, a stručně uvedl, že podle správce daně není žalobce poplatníkem, který nebyl založen za účelem podnikání. K. b. Ř. vznikla dne 14. 4. 2008 zápisem do obchodního rejstříku. Zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pro žalované zdaňovací období, v ustanovení § 18 odst. 8 obsahuje výčet poplatníků, kteří nejsou založeni nebo zřízeni za účelem podnikání. Komoditní burza v tomto ustanovení výslovně uvedena není. Výčet je demonstrativní s tím, že tímto typem poplatníků jsou i subjekty, o nichž tak stanoví zvláštní zákon, tímto zákonem je v případě komoditní burzy zákon č. 229/1992 Sb., o komoditních burzách. Podle ustanovení § 1 odst. 3 zákona o komoditních burzách, není dosažení zisku vyloučeno. Rovněž ze Statutu K. b. Ř. (KBŘ) nevyplývá její neziskový charakter, tj. že činnost KBŘ není prováděna za účelem zisku, resp., že nebyla zřízena za účelem podnikání. Vzhledem k tomu, že je KBŘ zapsána v obchodním rejstříku, je ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 písm. a) obchodního zákoníku, podnikatelem. Pokud se týká vedení účetnictví, zákonem č. 247/2011 Sb. byl do ustanovení § 1 ZKB doplněn odst. 6, podle něhož burza vede účetnictví podle právních předpisů upravujících účetnictví pro podnikatele.

K námitce žalobce, že argument žalovaného je vnitřně rozporný, když na jedné straně souhlasí s názorem žalobce, že není obchodní společností ve smyslu obchodního zákoníku, a současně dochází k závěru, že tvrzení KBŘ, že není společností ve smyslu obchodního zákoníku, je neopodstatněné. Žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí s odkazem na důvodovou zprávu k novele zákona o komoditních burzách uvedl, že komoditní burza je právnickou osobou sui generis, která je věcně obchodní společností. Úprava vnitřních poměrů burz je odkázána na ustanovení obchodního zákoníku. Odvolací orgán rovněž podpůrně, s ohledem na to, že charakter činnosti KBŘ je obdobný činnosti burzy cenných papírů, vycházel z úpravy ustanovení § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 256/2004 Sb., o podnikání na kapitálovém trhu, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého se u organizátora regulovaného trhu za další podnikatelskou činnost považuje poskytování služeb souvisejících s trhem komodit.

Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou žalobce, že se odvolací orgán nezabýval všemi důkazy a argumenty žalobce, uvedl, že to, že zastává odlišný právní názor, neznamená, že se s touto problematikou nevypořádal. Na podporu správnosti svého právního názoru na nikoli neziskový charakter žalobce a tomu odpovídající způsob vedení účetnictví odkázal žalovaný na stanovisko Ministerstva financí ze dne 12. 5. 2010 a Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 18. 5. 2010. Ani odkaz žalobce na odlišné posouzení KBŘ správcem daně prvního stupně ohledně daně z příjmů právnických osob ve zdaňovacím období rok 2008, nemá vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť předmětem této žaloby je přezkoumání zákonnosti rozhodnutí, které se týká odlišného zdaňovacího období. Žalovaný proto navrhl, aby Krajský soud v Brně (zřejmě měl na mysli Krajský soud v Praze) podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s., zamítl.

Žaloba je důvodná.

K charakteru osoby žalobce se již vyjádřil Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 16. 7. 2014 v řízení vedeném tímto soudem pod sp. zn. 3 Af 40/2011, ve kterém soud projednal žalobu žalobce proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Říčanech ze dne 10. 11. 2010, kterým byla žalobci vyměřena daň z příjmů právnických osob ve výši 222.000,- Kč za zdaňovací období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009.

V tomto rozsudku, na jehož odůvodnění zdejší soud odkazuje a plně s ním souhlasí, Městský soud mezi jiným uvedl:

„Mezi účastníky je spornou otázkou (kterou žalobce učinil předmětem soudního posouzení), zda žalobce je či není subjektem založeným za účelem podnikání ve smyslu ustanovení § 18 odst. 3 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o daních z příjmů) a měl tak možnost využít odečet ve smyslu ustanovení § 20 odst. 7 tohoto zákona (snížení základu daně), což by se promítlo do jeho daňové povinnosti.“

Dále Městský soud uvedl, že „z napadeného rozhodnutí vyplývá, že odvolací orgán ke sporné otázce v napadeném rozhodnutí mj. uvedl, že souhlasí s tím, že daňový subjekt K. b. Ř. nelze považovat za obchodní společnost ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 obchodního zákoníku, jelikož výčet uvedených obchodních společností je taxativní a komoditní burzu neobsahuje. Dále odvolací orgán konstatoval, že poplatníci uvedení v ustanovení § 18 odst. 3 zákona o daních z příjmů, tj. poplatníci, kteří nejsou založeni nebo zřízeni za účelem

podnikání (definice pojmu „podnikání“ je uvedena v ustanovení § 2 odst. 1 obchodního zákoníku), mohou základ daně za podmínek stanovených v ustanovení § 20 odst. 7 snížit až o 30% (resp. o částky v tomto zákonném ustanovení uvedené), a že dle § 2 odst. 1 obchodního zákoníku se podnikáním rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku. Odvolací orgán uzavřel v obecné rovině, že aby daňový subjekt mohl využít výše uvedeného zvýhodnění oproti jiným poplatníkům, musí být najisto postaveno, že se jedná o poplatníka, který nebyl založen nebo zřízen za účelem podnikání. Proto se zabýval otázkou, zda daňový subjekt je založen za účelem dosažení zisku či nikoliv, protože pokud by za tímto účelem založen nebyl, nebyla by naplněna ani definice podnikání a potom by daňový subjekt oprávněně aplikoval ustanovení § 20 odst. 7 zákona o daních z příjmů. Ustanovení § 18 odst. 8 obsahuje výčet poplatníků, kteří nejsou založeni nebo zřízeni za účelem podnikání. Komoditní burza v tomto zákonném ustanovení výslovně uvedena není. Je zde však uvedeno, že tímto typem poplatníků jsou i subjekty, o nichž tak stanoví zvláštní zákon. Protože daňový subjekt byl založen a vznikl na základě zákona o komoditních burzách, zabýval se odvolací orgán i tímto zákonem a uvedl závěr, že v tomto zákoně není výslovně uvedeno a ani z něj nelze dovodit, že činnost komoditní burzy není prováděna za účelem dosažení zisku, resp., že hlavním předmětem její činnosti není podnikání, resp., že nebyla založena a zřízena za účelem podnikání. Ani ze statutu daňového subjektu nevyplývá, že jeho činnost není prováděna za účelem dosažení zisku, resp., že hlavním předmětem jeho činnosti není podnikání. V této souvislosti poukázal na ustanovení § 1 odst. 3 zákona o komoditních burzách, ze kterého je zřejmé, že u komoditní burzy není dosažení zisku vyloučeno. Kumulování zisku a jeho výplata v případě zániku burzy není dotčeným ustanovením vyloučeno. Jelikož v zákoně o komoditních burzách ani ve statutu daňového subjektu není výslovně uvedeno a ani z nich nevyplývá, že daňový subjekt nebyl založen za účelem dosažení zisku, resp., za účelem podnikání, je nutné jej považovat za poplatníka založeného za účelem podnikání, a proto nemůže využít odečet ve smyslu ustanovení § 20 odst. 7 zákona o daních z příjmů.

Soud konstatuje, že je tedy třeba se rovněž zabývat otázkou, zda v daném konkrétním případě neexistuje speciální (zvláštní) zákonná úprava, která by pro žalobce znamenala, že i jej lze zahrnout pod uvedené zákonné ustanovení (§ 18 odst. 8 zákona o daních z příjmů), neboť komoditní burza v tomto zákonném ustanovení výslovně uvedena není.

Podle žalobce dané ustanovení (§ 1 odst. 1 zákona o komoditních burzách) již v sobě obsahuje základní určení důvodu vzniku komoditní burzy, tedy organizování burzovních obchodů se zbožím, deriváty vztahujícími se ke komoditám, které jsou předmětem obchodování na komoditní burze. Soud se s uvedeným shoduje, avšak dodává, že podstatnou v daném případě je skutečnost, že na žalobce se vztahuje mj. i ustanovení § 1 odst. 3 zákona o komoditních burzách, které operuje s pojmem „zisk“. Zákon tedy předpokládá možnost zisku, avšak na druhou stranu jej vymezuje tak, že může jít toliko o „případný zisk“, nikoli tedy o zisk vytvářený cíleně neomezeně. Další podstatnou skutečností je, že případný zisk, který vznikl, nemůže za trvání burzy být rozdělen mezi zakladatele ani jiné členy a může být použit jen k zajištění dalšího rozvoje burzy. Soud ověřil, že na uvedených principech byl vypracován i statut žalobce.

Tato uvedená omezení nutně vedou k závěru, že komoditní burza, kterou je žalobce, byla založena ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 zákona o komoditních burzách jako korporace, která nebyla založena za účelem podnikání, byť může dosahovat případného zisku, nesmí s ním však nakládat dle své libovůle, ale pouze v rámci omezení daného ustanovení § 1 odst. 3 zákona o komoditních burzách. Uvedený závěr odráží i úprava práv a povinností členů

burzy zakotvená v ustanovení § 18 uvedeného zákona, kterou žalobce blíže upřesnil ve svém statutu. Žalobce je právnickou osobou založenou podle tohoto zákona k organizování burzovních obchodů se zbožím a není obchodní společností ve smyslu ustanovení obchodního zákoníku (což žádný z účastníků sporu ani nerozporuje, když výčet obchodních společností v ustanovení § 56 odst. 1 obchodního zákoníku je taxativní). Možnost postupného kumulování zisku a jeho výplata v případě zániku burzy, na kterou odvolací orgán v napadeném rozhodnutí upozorňuje, je eliminována dle soudu tím, že případný zisk může být použit jen k zajištění dalšího rozvoje burzy, přičemž si lze jen obtížně představit další rozvoj burzy bez pokrytí provozních nákladů. Nadto skutečnost, že v případě zániku burzy dojde k výplatě zisku, nemůže sama o sobě znamenat, že žalobce byl založen za účelem podnikání ve smyslu ustanovení § 18 odst. 3 zákona o daních z příjmů. Podpůrně lze odkázat na skutečnost, že na rozdíl od žalobce je komoditní burza založená ve smyslu ustanovení § 44a odst. 1 zákona o komoditních burzách (tedy až od účinnosti zákona č. 230/2008 Sb.) akciovou společností, na niž se nevztahují omezení určená v ustanovení § 44a odst. 2 tohoto zákona, tedy mimo jiné omezení týkající se rozdělení zisku.“

Městský soud v Praze z výše uvedených důvodů žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že ve všech projednávaných věcech se jedná o stejný právní problém jako ve výše uvedené věci rozhodnuté Městským soudem v Praze, soud z tohoto rozsudku vycházel a všechna tři napadená rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušil podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s., a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V tomto dalším řízení je správní orgán právním názorem vysloveným soudem vázán (ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení je podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., navrhovatel měl ve věci úspěch, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti žalovanému, která spočívá v náhradě za tři zaplacené soudní poplatky z podání žaloby.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. října 2014

Olga Š t r á n s k á, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová